

BREINPIJNS
METALEN
BEELDVERHAAL

RON HOOGLAND

BREINPIJNS
METALEN
BEELDVERHAAL

RON HOOGLAND

Mijn eeuwige dank gaat uit naar al die familie, vrienden en bekenden die samen met mij mijn Metalen Plaatjesleven “kleurden” en meebeleeften:

Bart, Francisca en Vicky Hoogland, Richard de Regt, Steven Tijssen, Buurman (en vrouw), Henrike Harkink, Metalheads, Stripliefhebbers en Cosplayers aller lande. Allicht zal ik mensen vergeten zijn, maar ook voor hen een welgemeend “Thanx.”

Schrijver: Ron Hoogland
Coverontwerp: Ron Hoogland
ISBN: 9789402151459
© Ron Hoogland 2020

Voorwoord:

Dit boek gaat over Passies. Mijn Passies. **Strips** en **Metal** in de ruimste zin des woords. Zij roepen een dermate sterk gevoel op dat ik de intense behoefte heb daarover ongebreideld uit te weiden.

Breinpijn is dus een metalhead die van plaatjesboeken houdt? Klopt! Aan deze Passies wil ik in dit boek dan ook méér dan ruime aandacht besteden. Een kleine verklaring omtrent de inhoud en de opzet van dit werk is misschien op zijn plaats.

Ieder hoofdstuk behelst een bepaald jaartal. Binnen dat hoofdstuk vind je sfeerverslagen van Strip en Metal festivals die ik dat jaar heb bezocht. Ik heb deze verslagen gemixt met overdenkingen, gedichten, haiku's en verhaaltjes in de geest van de Strip en de Metalwereld.

Hier en daar zult u verwijzingen vinden naar onderdelen van "Web Tales," de schrijverssite. Daar waar Breinpijn mijn Alter Ego is. Daar waar ik actief ben als "stukkiesschrijver, verhalenverteller, amateurdichter, miniaturist" en "woordconstructeur". Alle stukjes in dit boek zijn eerder op deze site verschenen. Neem eens een kijkje, zou ik zeggen; ik beveel hem van harte aan.

Ter afsluiting: Spring met me mee en dompel jezelf onder in die wonderlijke, maar o zo leuke wereld van tekening, schets en harde muzieknoot. Beleef de Passie in de wereld van "Breinpijns Metalen Beeldverhaal". Enjoy!

Ron Hoogland 2020

Inhoudsopgave:

* Eruptie

2003 - Blz. 9

* Het jaar van Iron Maiden

2004 - Blz. 19

* Getekende fantasie

* Een keihard alternatief

2005 - Blz. 31

* No Mercy festival

* ‘Stalen’ held

* IJzerman

* Wet and Wild

2006 - Blz. 47

* Zwaar metaal

* Traditiegetrouw

* Headbangen, een cursus

2013 - Blz. 63

* Bestelling

* Dokk’em Rock City

2014 - Blz. 76

* De oudjes doen het nog best

* Een kist vol voorpret

* Mijn religie

* Carpe Diem

* De rug van Breinpijn

2015 - Blz. 96

* Phil is uitgedrumd

* Lemmy

* Wat valt er allemaal te vertellen over festivals

Inhoudsopgave (vervolg):

* Pump up the volume

* De negende kunst

2016 - Blz. 121

* Buienradar or not to be Buienradart

* Grunten, grommend het leven door

* Landen is het moeilijkst

* Ik heb er beeld bij

2017 - Blz. 148

* DCC College Tour

* Wat is uw favoriete stripfiguur?

* Het metalen brein van Leeuwarden

* Het metalen leven

2018 - Blz. 167

* Waar daadkracht Monsters of Rock ontmoet

* Thanos en de Eeuwigheid

* Eén adrenalinestoot

* Eén grote familie

* Iconisch ritueel

2019 - Blz. 203

* Een Avengers ABC'tje

* Memorabel raggen

* Memorabel Connen

* De Groene Vingers van...

* Tien voor Trash

* Sluitende diagnose

* Da's een echte

* Rock'em op Dokk'em

ERUPTIE

*Knop aan, plug in, opkomend geweld en smeuling in de dop
knagende verslaving verder in beukende kop
zweet drenkt mijn gelaat, band in knijpende vouw
drukkend om hals, vingers rauw en blauw
ik kan er nooit niet buiten, het zit zo sterk in mij
de aandrang... niet te stoppen, zet hem strak op mijn dij*

*Heldhaftige pose, krachtige beroering
snerpende aanslag, zagend rumoer
brute beweging, slaand links en rechts
benen als palen, haar in de knoop
nieuwe inzet, tomeloos gaat los
kruipend schuim, opnieuw ertegenaan
virtuoos momentum, sidderend van genot
heftig verlangen, kolkend hoogtepunt!
duik in de massa, op golven getroond
ik ben de koning, onder mij mijn schaar
de wereld is te klein, de crowd is daar
eerbewijs als piek, ik ben gekroond!*

*Kom tot jezelf, breng terug die rust
maan je tot kalmte, nu de absolute must
want
na al die ervaringen zie ik hartstikke scheel
wanneer ik weer te langdurig...
op mijn luchtgitaar speel*

2003

Het jaar van Iron Maiden

Een week van te voren zijn we al druk bezig om spulletjes voor het “FESTIVAL DER FESTIVALS” bij elkaar te zoeken. We hebben een lijstje gemaakt en dat werken we punt voor punt af: tent, rugzak, slaapzakken, paar dekentjes, dubbel luchtbed etc.

En dan is het opeens vrijdag, de grote dag is eindelijk aangebroken! Ik word al vroeg door mijn ouders opgehaald want zij gaan richting Duitsland. Dit betekent dat wij dit keer geen auto tot onze beschikking hebben want de dingen in Duitsland zijn nu natuurlijk wel even belangrijker voor hen. Ik heb dus een autootje gehuurd in Heerhugowaard en daar word ik 's ochtends vroeg door hen afgezet waarna zij direct naar het Germaanse doorrijden. Een schattig klein Deawootje is ons deel. Het kleinste autootje dat ze hebben, maar voor ons avontuur groot genoeg. Alleen wil het vehikeltje niet starten, wat nu? Het blijkt dat de verhuurder de lichten aan heeft laten staan en dus moeten de startkabels er aan te pas komen. Uiteindelijk toch weg en richting huis om de spulletjes in te laden. Even na enen Vicky weggebracht naar de zuster van Francisca alwaar ze gelijk het bed op kon zoeken.

Na tweeën is het dan tijd voor ons om te vertrekken zodat we lekker op tijd in de weilanden van Burgum, Fryslân gaan arriveren. We hebben via de nieuwsbrief vernomen dat voor de eerste keer in het bestaan Wâldrock uitverkocht is en dat betekent rond de 12000 man. De organisatoren hebben dit maximum gesteld en willen het festival niet groter laten worden om de gezelligheid te waarborgen en uit ervaring weet ik dat de

gezelligheid in het Friese wel goed zit. Dit wordt Francisca's vierde Wâldrock en mijn achtste keer dus die ervaring bezitten we onderhand wel.

Na drieën rijden we de afsluitdijk over en steken, volgens traditie, op bij wegrestaurant Zürich bij het gelijknamige plaatsje. Eerst maar eens een stevig bord patat om alvast in de stemming te komen. Na de maaltijd weer op weg en na een drie kwartier á een uur rijden we door het dorpje Hurdegaryp net buiten Burgum en dan begint het toch wel echt te jeuken als we in de verre weilanden al een leger tentjes zien staan. Even linksaf nog en nog een keer linksaf en we rijden de zomerweg op, de weg waaraan festival en campingterrein (lees: weilanden) liggen. Als vanouds parkeren op een groot weiland dat al verdacht vol oogt zo op dit vroege uur. Tja, uitverkocht huis hè. Maar lekker is dat dit jaar het parkeren gratis is en dat is wel eens anders geweest. Hoewel we nooit bezuinigen op zo'n festival en ons lekker laten gaan (hoe vaak ga je tenslotte zo mooi uit!), is het natuurlijk gewoon zo dat een festival altijd duur is.

Uitladen en een paar honderd meter lopen naar de camping (lees weer: weiland) die ons drie euro kost. Op het terrein gekomen, nadat de bagage is gecheckt op glas en scherpe voorwerpen, zien we dat het nu al veel drukker gaat worden dan voorgaande jaren en verheugd zoeken we een plekje. Langs een sloot die, naarmate het festival vorderen zal, steeds verder "bevuild" raakt door blikjes van velerlei kunne en urinerende heren (ook ondergetekende draagt daar een steentje aan bij).

Tent op zetten op een twee á drie meter van de sloot en wat extra scheerlijnen zijn geen overbodige luxe want het waait pittig. Naast ons zet een aantal luidruchtige Hagenezen hun onderkomens voor de komende dagen op en dat gaat gepaard met dat typische Haagsche accent en vergezeld van vele "terings, typhussen" en "kankers". Toch zijn het natuurlijk

aardige lui want metalfans. Ik bied ze onze pomp aan wanneer ze vol overgave hun monden aan de luchtbedden zetten en deze geste wordt ons in dank afgenomen. Een van de Hagenezen heet Hein en is wat “vreemd,” praat wat lizig en langzaam en is duidelijk een liefhebber van een blowtje op zijn tijd. Met deze Hein zullen we later nog wat beleven. Onze tent is intussen van alle gemakken voorzien en we zitten al lekker uitgebreid voor ons tentje te genieten van het vele dat er te zien is, dit natuurlijk onder het genot van een biertje en een wijntje die we in onze koelbox hebben meegenomen.

Het campingterrein is een flink groot weiland en bij de ingang staan een paar tenten van de organisatie waar je fris en alcoholische versnaperingen kunt kopen; dit alles in blikvorm natuurlijk zodat er vele treetjes van eigenaar verwisselen. Hiernaast is een hoekje gereserveerd voor een vrijwilliger die ieder jaar zijn uitgebreide radio-installatie meebrengt en de festivalgasten op de pre-festivalavond vergast op lekkere beukende muziek. Je kunt ook verzoeknummers aanvragen en wanneer broer Bart erbij was geweest, hadden we zeker een stukje Motörhead aangevraagd uit pure nostalgie. Dit jaar echter heeft de organisatie ook een klein pre-Waldröckavondje in een nabijgelegen discotheek in de aanbieding. Een viertal bands zullen daar festivalgangers alvast “warm” proberen te spelen, een goed alternatief. Wij blijven echter op de camping om te “kijken”.

Ik vergelijk het binnenkomen van de festivalgangers die hun tentjes opzetten, met elkaar keuvelen, schreeuwen, om het hardst boeren en er soms werkelijk heerlijk buitenissig uitzien met een groot Amsterdams terras op een zonovergoten dag (deze uitdrukking zal in volgende verslagen meer langskomen, maar is o zo waar. Mensen kijken en luisteren, er is niets mooier. Je ziet werkelijk van alles lopen. De camping wordt voller en voller en tegen negenen begint men al gebruik te maken van het naastgelegen weiland omdat ons terrein nagenoeg vol is.

Hoewel: je ziet altijd wel eenlingen die hun pubtentje ergens tussen weten te prakken, maar dat geeft niet want: lang leve de lol en dan kan er nog wel eentje bij.

Bij de ingang staan drie “voedselwagens” opgesteld die een breed scala aan etenswaar bieden. Mis! De gebruikelijke campinghap dus, bestaande uit broodje braadworst en broodje hamburger met alles erop en eraan en dat is voldoende, een festivalganger heeft op den vrijdagavond niets meer nodig dan dit menu overgoten met een gezapig pintje. Een aantal gasten heeft trouwens ook kleine barbecuesetjes mee en de wind drijft heerlijke vleesgeuren over het veld. We liggen er redelijk op tijd in, maar merken al gauw dat ons luchtbed mankementen heeft, lek dus. Thuis hadden we al een gaatje geplakt maar nu dus weer trubbels. Provisorisch het lek gedicht en opnieuw pompen is het enige dat we in dit geval kunnen doen. Later die nacht worden we trouwens weer wakker op een nagenoeg leeg luchtbed en rond drieën, kan ik weer even aan de pomp en Francisca even naar een van de twintig dixies (verplaatsbare toiletten) om te ledigen (tja wij mannen doen dat in sloot).

Ik lig te genieten onder de dekens van al het geluid om ons heen: radiootjes die loeihard vette metal blazen, dronken luitjes die van hun biertjes aan het genieten zijn en natuurlijk van de Hagenezen naast ons die nu met een aantal mensen meer zijn en zich niet onbetuigd in de reuring laten. Een alleraardigst voorval met de enige alinea's hierboven beschreven Hein waait opeens mijn oorschelpen in. Ik lig lekker te luisteren naar alles wat beweegt en op een gegeven moment moeten twee Hagenezen hun blaas ledigen waaronder Hein. Ik hoor ze wat brallen en op een gegeven moment hoor ik “PLONS,” veel gespetter en een luid gelach. Ja hoor, Hein is in sloot gerold tijdens zijn plasbeurt. Vlug staat hij weer op de kant en loopt hij naar de Haagsche tentjes onderwijl gierend van het lachen. Ook de anderen zien nu wat er gebeurd is en gieren het uit.

Opmerkingen vliegen heen en weer en zeker als Hein zich plein publiek de broek van de kont trekt, komen er aardige opmerkingen los en niet alleen van de aanwezige heren. Over dit voorval wordt die nacht nog lang nagepraat. Hein kan er steeds meer de lol van inzien alhoewel hij natuurlijk wel in een vol geürineerde en met blikjes bezaaide sloot is gedonderd, lekker fris. Langzaam vallen wij weer in slaap om na een, voor mij zeker, korte nacht weer wakker te worden. Het luchtbed is weer erg zacht en ik neem me voor om vanochtend te gaan plakken.

We vieren ontbijt met een baquetje ham/kaas en koffie van de inmiddels geopende snacktent (waar men dus ook broodjes en koffie verkoopt).

Ik draai het luchtbed die ochtend eens goed om en we zoeken minutieus het bed na op gaatjes en uiteindelijk vinden we er nog eentje die we vakkundig dichtplakken, hopelijk is het nu gedaan met de sores.

Die nacht is er in het kleine plekje voor ons dat nog open was een tentje opgezet en we raken aan de praat met de ingezetene, een jongen van drieëntwintig die net vier weken weer vrij man is. Hij zou in oktober trouwen gaan, maar omstandigheden met zijn toekomstige vrouw, die naar hij vernam ook ergens op het terrein rondloopt, deden hem besluiten het uit te maken. Het is zijn eerste Wâldrock en wij, als ervaren rotten in het vak, lichten hem maar eens bij over de ins en outs van “ons” festival. Zo brengen we een genoeglijke ochtend door waarin natuurlijk de nodige biertjes soldaat worden gemaakt zodat, tegen de tijd dat we richting festival- terrein gaan, ik al lichtelijk aangeschoten ben en dat dat heerlijk aanvoelde: nu kan het festival echt beginnen.

Wat een gigantische mensenmassa voor de poorten, de stroom komt van twee kanten. We duiken echter blijgestemd de meute in en schuifelen, toch nog redelijk snel, richting ingang om even later het Wâldrockwalhalla te betreden. Ook dit jaar ziet het

terrein er weer perfect uit. Gelijk naast de ingang staan al een paar kramen met metalkoopwaar en ook langs de zijkanten staat menig merchandisekraampje te wachten op kopers. Een tent is ingericht speciaal voor hen die spullen kwijt willen (de dagjesmensen) zoals sieraden en andere dure stuff. Hiernaast staat de gigantische tent voor de binnenoptredens, het ziet er wel wat uit als een circustent. Het is voor de tweede keer dat de organisatie een tweede podium heeft gebouwd en deze keer, blijkbaar geleerd van vorig jaar, is de helft van de tent voor een deel open. Dit is een gouden greep want zo kan iedereen betrekkelijk eenvoudig de tent in om een band te beluisteren en er toch weer makkelijk uit lopen, tevens zorgt het opengelaten deel voor de nodige ventilatie. Als vanouds weer veel voedseltenten met een veelheid aan voer. Zo hebben we: kaassoufflés, patat, diverse snacks waaronder de hamburger en de braadworst, loempia's, bapau, vleesspies, diverse fikse pannenkoeken, kleine pizza's, grilham en belegd stokbrood. Verder zijn er menu's van bijvoorbeeld: paella, nasi saté en super shoarma. Er zal dus weer een flinke aanslag op den darmen en den magen worden gepleegd. De grote dranktenten staan weer strategisch richting hoofdpodium opgesteld en verder zijn er weer vier grote tribunes neergezet kortom: Wáldrock is open for business!

De volgende bands staan dit jaar op de rol en spelen op het *IEPENPODIUM* (hoofdpodium) en het *TICHTPODIUM* (de tent):

Traditioneel opent een Friese band het festival en dit jaar zijn dat er twee:

DEVOTED TO HATE

(Metalcore) en

KATAFALK

(Death/Trashmetal), verder hebben we in de aanbieding:

MADBALL

(New York Hardcore)

ANNIHILATOR

(Speedmetal)

ANTHRAX

(Thrashmetal)

MURDERDOLLS

(metalmix van Glamrock, shockrock en Industrialmetal)

PETER PAN SPEEDROCK

(Nederlandse rampenstampers, baggervet)

CLAWFINGER

(metalhip-hop)

LACUNA COIL

(Gothic)

STRATOVARIUS

(melodieuze metal)

SEPULTURA

(de bekende Braziliaanse Death/Thrashmetalmachine)

HIM

(volgens eigen zeggen Lovemetal)

TYPE O' NEGATIVE

(symfonische, Gothicmetal)

IRON MAIDEN is dit jaar hoofdact en wat een knaller is dat! Ze bestaan al achtentwintig jaar en nog steeds rocken ze als een bezetene. Ik ben al zeker vijftwintig jaar fan van deze gasten met enige tussenpozen, maar heb ze nog nooit “live” mogen aanschouwen. Mijn vuurdoop dus.

De gehele dag is één groot festijn. Dan bevindt je je weer eens een paar uurtjes op het festivalterrein en dan ga je weer effe een uurtje pitten op de campsite om daarna de draad weer op te pakken bij bands die je leuk vind. Ik had zelf een aantal bands in het hoofd die ik beslist wilde zien en dan houd je automatisch het spoorboekje met de aanvangstijden in de gaten.

KATAFALK in de tent is een grote smeuijge pot “teringherrie,” uitstekend voor ons geschikt dus. De Friezen maken op mij een uitstekende indruk en wie schetst mijn verbazing als we een paar uur later de gitarist bij de Hagenezen naast ons zien zitten. Wat blijkt: een van de meegekomen Haagsche vrouwen is een vriend van deze gitarist en begint, tot mijner grote lol, zodra ze hem ziet gelijk in het Fries te lullen, blijkt dus dat ze een Friezin is.

Hier en daar pakken we stukjes optreden mee en af en toe een hele set zoals die van de mannen van het New Yorkse MADBALL die voor de derde keer op Wâldrock staan. Ze spelen een kneiterharde hardcoreset en bewijzen dat het woord Hardcore oorspronkelijk een term uit de metalwereld is. Het publiek gaat lekker los op de zoetgevooisde tonen van deze energieke gasten uit “New York, the States”.

ANTHRAX valt me enigszins tegen en na een paar nummers houden we het dan ook voor gezien en voor CLAWFINGER, LACUNA COIL, HIM, STRATOVARIUS en de MURDERDOLLS doen wij ook geen moord en horen daar slechts flardjes van. We gaan ons weer lekker te buiten aan het heerlijke (vr)eten en het smakelijke bier. We checken de metalmarkt of er nog wat voor onze gading tussen zit. De metalmarkt is een grote tent die gevuld is met handelaren die hun metalkoopwaar aanbieden. Deze markt wordt meerdere keren per jaar georganiseerd en je komt er bij verschillende optredens door het jaar heen wel een tegen. Ik weet een lekker bruut shirtje van CANNIBAL CORPSE op de kop te tikken en Francisca koopt een paar kleine T-shirts voor Vicky met “sterke” teksten erop afgedrukt. Zo gaat den dag henen als een heerlijke roes en zien we weer heel veel geweldig leuke dingen. Het mensenkijken van de campsite wordt hier natuurlijk weer lekker voortgezet en hebben we geen zin om te staan dan gaan we lekker lui in het gras liggen (waar er dan nog plaats is tenminste) als de menigte het toelaat. Ondanks de grote drukte valt het halen van bier en eten best mee, we hoeven nergens lang

te wachten en dat komt natuurlijk ook deels doordat de optredens elkaar afwisselen. Wanneer een band op het ene podium uitgespeeld is, begint op de andere stage een andere te spelen met als gevolg dat je de menigte goed spreidt en het met de drukte voor bier en eettentent wel meevalt.

Tja, en dan de hoofdact IRON MAIDEN. Zoals gezegd opgericht eind '75 en nog "still alive".

Ongeveer rond 1977, '78 ben ik me gaan interesseren voor metal en IRON MAIDEN was al snel een van mijn favorieten. Je kunt ze niet in een hokje plaatsen, maar ze maken heerlijke ouderwetse metal doorspekt met veel solo's. De huidige zanger is rond '80 erbij gekomen en toen brak de band gelijk door bij het grote publiek met de knaller "THE NUMBER OF THE BEAST". Hoewel ik de zanger daarvoor ook erg goed vond, is met deze een gouden bron aangeboord. Vele langspelers volgen tot ergens halfweg de negentiger jaren Bruce (de zanger) vertrekt voor soloprojecten. Een vervanger is wel gevonden maar deze weet niet het niveau van Bruce Dickinson te halen. Begin 2000 keert Bruce echter onverwacht weer terug op het oude nest.

Een optreden van IRON MAIDEN is een belevenis. Het geluid is ronduit goed (lees: kraakhelder) te noemen en vele nostalgische gevoelens komen bij mij bovendrijven als de vele klassiekers de revue passeren. Uit vele kelen wordt hartstochtelijk meegezongen en ook ik brul enthousiast de woorden mee. Een fantastische show wordt neergezet en Bruce is erg goed bij stem, de hoge noten worden moeiteloos gehaald. Het volume is lekker, niet waanzinnig hard, maar evengoed pittig stevig en dat moet natuurlijk ook. Tja, wat kun je nog meer zeggen van "HET OPTREDEN VAN DE DAG"? Wel gemerkt trouwens dat er opvallend veel oudere rockers op het festijn zijn afgekomen (veertigers en zo), je ziet overal grijze haren en oude, met badges, beklede jaszjes. Ik heb eigenlijk

woorden tekort om te beschrijven hoeveel indruk MAIDEN op mij maakt. In november komen ze weer voor optredens naar Holland dus wij gaan zeker proberen om daar bij te kunnen zijn.

En dan is het festival opeens af. De band speelt nog een paar toegiften maar dan is het einde onvermijdelijk daar. We lopen gelaten met de menigte mee richting uitgang, het is ondertussen rond half een en we besluiten nog even een laatste snackje naar binnen te werken om met een gevulde maag de campsite te betreden. En oh wonder, het luchtbed blijkt nog hard te zijn dus dat is een meevaller. Lekker onder de wol en nog wat genieten van de geluiden buiten de tent.

Des ochtends blijken we toch weer op een nagenoeg leeg bed te liggen maar ja, het is toch zondag, de dag van vertrek dus whatever. Rond negenen, na het nuttigen van een blikje cola vertrekken we met een melancholisch gevoel van het parkeerterrein richting Zürich waar we nog een stopje nemen om uitgebreid te ontbijten. Het is weer gedaan en allebei wilden we dat het alweer volgend jaar was. Hartgrondig “bleueerrrrkkkk”.

Tot zover enkele gedachten over onze festivalbeleving met de mededeling dat we waanzinnig genoten hebben, dat het festival altijd té kort duurt en dat het weer veel te lang zal duren voor we weer heen mogen gaan.

Tot horens...



2004

Getekende Fantasie

Ik moet u wat bekennen: ik ben een dagdromer! Dat komt voort uit mijn jeugd en inmiddels, heel wat jaartjes verder, heb ik het dagdromen tot kunst verheven. Er is niemand die zo dagdroomt als ik en daar ben ik uitermate trots op.

‘Waar dagdroom je dan over?’ vragen mensen mij, quasi belangstellend?

Ik heb ze zich echter wel zien verkneukelen om mijn dagdromend persoontje dus geef ik ze een even quasi beleefd antwoord terug. Iets in de trant van “lekkere wijven” of iets dergelijks; zijn ze ook weer tevreden. Zie je wel, hoor je ze dan denken, ‘ranzige aap’! Maar beste lezers, waar het werkelijk om gaat, is dat dagdromen echt fantastisch kan zijn. Jezelf verliezen in een dagdroom is er even uit zijn, even in een andere wereld leven.

Als ú, beste lezer, dan aan mij vraagt wat ik dagdroom, ben ik echt de beroerdste niet om dat te vertellen. Ik weet dat ú het, in tegenstelling tot de rest van Nederland, niet door zult vertellen. U zult mij niet beschimpen. U zult zich niet verlagen tot het niveau van die andere azijnpissers.

Stripboeken! Ik verlies mezelf graag door over strips te dagdromen en de laatste tijd heb ik heftig gedagdroomd hoe het toch eigenlijk gesteld is met het onderwerp “Sport” in de stripwereld. Je hoort er eigenlijk weinig over, maar het is er wel degelijk.

Mijn eerste ervaring met sport in stripvorm was toen ik een jaar of tien was. Het was tevens mijn eerste ervaring met de

dagdromer aller dagdromers, **Guust Flater**, maar dat terzijde. Op een gegeven moment kwam ik bij een pagina die mij deed huiveren. Flater verbeelde zich dat hij topsporter was. Ik zag hem achtereenvolgens als menselijk sprintkanon, wielerkoning, Europees topvoetballer, rugbycrack en Flater met de mokervuisten, bokser dus. Wat een impact heeft die ene pagina op mij en mijn beleving van sport op stripgebied gehad. Dit is het moment geweest dat ik de sportstrip in al zijn facetten ging verkennen. Bibliotheken ben ik gaan uitkammen naar beeldverhalen over sport. Mijn hele zuurverdiende zakgeld stroomde als water door het levensgrote gat in mijn hand naar de plaatselijke stripboekenhandel. Internet had je toen nog niet, maar als dat er was geweest, was marktplaats, afdeling sportstripboeken, persoonlijk door mij leeggekocht.

Kent u deze namen nog: **de Knoest, Leen van Meerdereveurt, Sjakie Strijkijzer, Tinus Plotseling, Pqrstuvw, Lange jan-met-de-pet, Henri Buitenzorg, Pietje Peelee, ouwe Dirk de doordouwer, de Schaver, Casanova, Tik-Tak Theo?** Niet? Wel, zij maakten deel uit van het roemruchte elftal “de Taaie Tijgers” met als hoofdrolspeler bananenbijter **Appie Happie**. Was getekend: Dik Bruynesteyn. Wat een feest was het om die albums te mogen verslinden zoals Appie zijn bananen verslond. Menig uur heb ik me bescheurd om de capriolen van Appie en zijn Taaie Tijgers. Niet alleen voetbal passeerde de revue in zijn albums, maar ook andere sporten werden aangeroerd. Als wielrenner, gewichtheffer of ijshockeyer liet Appie zich ook niet onbetuigd. Wat hij ook deed, ik vond het allemaal geweldig!

Een ander hoogtepunt in mijn stripsportcarriere vormde het aanschaffen bij het hoofdstedelijke Lambiek van **Abe**. Dertig harde Nederlandse guldens legde ik er voor neer, voor mij destijds een recordbedrag. Getekend en geschreven door Theo van den Boogaard was dit voor mij de ultieme sportstrip. Een forse portie voetbal, een flinke vleug erotiek en zalig tekenwerk

deden mij de wangen kleuren. Abe, met als ondertekening, “Hot story van een voetballerina” ging over een jonge, Friese deernie die het tot het legendarische Ajax van begin jaren '70 schopte. Zoals ze het zelf ergens aanroerde was ze “geschapen als een vaginale Johan Cruijff”. De perikelen van Abe waren voor een jongen in zijn pubertijd als de middenpagina van de Playboy: héél stimulerend.

Verreweg de meeste sportstrips gaan over voetbal. Niet vreemd want het is de meest beoefende sport in den lande. Ik noem titels als: **Kick Wilstra** (voor de ouden van dagen onder ons), **Fc Knudde** (de capriolen van Jaap en Dirk: Tikkie terug Jaap), **Rob van de rovers, de wondersloffen van Sjakie, Roel Dijkstra, de Macaroni's, Vincent Larcher** en de voorganger van Appie Happie, **Chris Crack**.

Andere sportstrips zijn wat minder wijd en zijd verspreid, maar wie goed oplet, vindt ze wel. Ik noem: **Michel Vaillant** (verrekte mooie formule 1 karretjes), **Julie Wood** en de **brozems** (motoren). Verder zijn er heel veel voorbeelden van bekende striphelden die een uitstapje naar de sport waagden. Enkele voorbeelden: **Peanuts** (honkbal), **Asterix** en de Olympische spelen (allerlei), **Donald Duck** (allerlei), **Joop Klepzeiker** (voetbal), **Guust Flater** (allerlei).

Nog meer getekende sportuitingen vind je in cartoons. Kent u de cartoons nog die Dik Bruynesteyn voor Studio sport maakte. Iedereen heeft er zo de mond van vol dat ze zondagavond met het bord op de schoot naar het voetballen keken, maar volgens mij zaten ze allemaal te wachten op de cartoon(s) van Dik. Later heeft hij dit, toen het darten hoogtij vierde in den lande, nog eens dunnetjes over gedaan. Dik heeft zich ten aanzien van mijn persoontje trouwens ook niet onbetuigd gelaten. Bij een tekensessie in een Heerhugowaardse boekhandel heeft hij mij vereeuwigd als American Footballspeler. Kicken!

Nu u iets meer van de sport in het stripverhaal afweet (hoewel er nog heel veel valt te ontdekken), moet ik mijn eerste lijstje nog even voltooien. Mijns inzien is het meer dan oké om te dagdromen. Volgens mij beoefenen hele volksstammen deze sport. Waarschijnlijk dagdromen zij ook over sport. Dat ze fantastische spitsen zijn of keihard beukende bokkers of wellicht pijlsnelle schaatscracks of, nou ja, vult u zelf maar in. Dit gegeven leert ons dat dagdromen misschien een soort van compensatie is. Van onze bevolking komt negenennegentig procent qua sportprestaties niet boven de grauwe middelmaat uit. Hierdoor wordt wellicht bevorderd dat zij dagdromen over onbereikbare idealen, idolen en niet vervulbare (sport)wensen.

Mensen, ik vind het niet erg! Integendeel, ik zou het alleen maar willen promoten. De geestelijke gezondheid van dagdromers is volgens mij beslist niet minder dan de gemiddelde Nederlander en die is best wel gelukkig. Kijk niet naar de doorgewinterde raspessimist die zijn onbevredigde verlangens toch nooit zal waarmaken, maar leef u uit in uw fantasiewereld. Ik zou willen voorstellen dat u het eens probeert; stel u voor dat u een of andere topsporter bent en ga van start. Kietel uw verbeeldingskracht, kies een sport uit waarin u altijd al hebt willen uitblinken. Denk u dan eens het hoogst haalbare in die sport in en imagineer er op los. Blijft uw geest blank na deze oproep, pak dan een stripboek waarin sport centraal staat; lees Appie Happie, Abe of Michel Vaillant en uw brein gaat vanzelf met u op de loop.

Mocht u na al deze tips nog niet weten wat u moet dagdromen dan kunt u altijd nog over die “lekkere wijven” fantaseren. Gouden tip: Beachvolleybaldames, dát zijn pas lekkere wijven!

Een keihard alternatief

Wat kan voorpret toch heerlijk smaken! Weer een heel jaar naar dit evenement toegeleefd; er vaak met mijn broer over gepraat en dan ondertussen jezelf alweer verkneukelen op wat komen gaat.

We hebben in de aanloop naar Wâldrock in april en mei het een en ander voor de kiezen gehad (vader en schoonmoeder overleden) dat bezoek aan het festival op lossen schroeven zette. Toch hebben we besloten, omdat het meer dan een maand geleden is, en we langzaam oprabbellen, naar het Friese Burgum af te reizen. Voor Francisca was het toch nog even te zwaar en zij koos om niet mee te gaan. In plaats daarvan gaat mijn schoonzuster uit Duitsland bij ons logeren samen met Kevin, hun zoon. Een goed doordacht plan en achteraf blijkt dat we hier heel goed aan hebben gedaan. Ik heb via het festival toch weer wat positieve energie opgedaan evenals Francisca.

De geijkte zin: En toen was het vrijdag de 18^{de} juni rond half twee, “ready for take off”!

Na een goede drie kwartier rijden, de auto volgepakt met rugzak, tent en andere benodigdheden, de gebruikelijke tussenstop in wegrerestaurant Zürich alwaar ik me een uitsmijter spek/ham goed laat smaken. Dan het laatste uurtje naar Burgum, in de auto lekker een fikse pot Deathmetal draaiend. Eindelijk komt het campingterrein (de gebruikelijke veredelde weilanden) aan de zomerweg te Burgum in zicht en klopt mijn hart weer als een metalen diesel. Het is rond half vijf wanneer ik het parkeerterrein opdraai. “Wat is het rustig,” is mijn eerste gedachte, nog aan de drukte van vorig jaar denkend toen het festival uitverkocht was.

Ik zie in het eerste rijtje auto's de blauwe, met zwart nummerbord getooide, opel van mijn broer al staan. De parkeerders naast mij laten een dampende pot herrie uit de

autoradio schallen terwijl ze met liefde een gerstenatje nuttigen. Ook de volgende zin is niet nieuw: ik voel me gelijk weer helemaal thuis. Het is tenslotte ook al mijn negende keer en iedere keer voelt het nog weer vertrouwd.

Op de camping zie ik broer Bart al pré aan zitten voor zijn tentje, tactisch opgesteld dichtbij de dixies (plees) en de drie knaagtentjes die de inwendige mens van junkvoer voorzien. Na eerst een lekkere pint uit de koelbox soldaat te hebben gemaakt, zetten we mijn tentje op en gaan we lekker mensen kijken met een koele rakker in de hand. Het weer werkt alleen slecht mee en allengs wordt het slechter en de avond is koud, nat en guur wat ons overigens niet weerhoudt om, wederom een terugkerend ritueel, ons voor de muziektent te posteren alwaar een laaiende hoeveelheid metal in allerlei geuren, kleuren en smaken over ons heen wordt gegoten. Ik blijf een van de zeer, zeer weinigen te zijn op het campingterrein (en naar later blijkt op het hele festival) in een korte broek wat ons enkele boude uitspraken doet ontlokken. Tsja, je moet wat in deze euvele tijden. Ik heb mezelf speciaal voor deze Wâldrock een korte “festivalbroek” aangeschaft en dan zal ik hem dragen ook.

Tussendoor nog even een rondje langs de zomerweg en het festivalterrein gemaakt. We raken even aan de praat met een parkeerwacht die ons nog herkent van andere jaren (schitterend). Hij staat ook al heel wat jaartjes hier en legt uit dat in februari al de koorts uitbreekt en de weilanden geprepareerd worden; schapen verplaatsen, maaien etc. en dat het halve dorp meewerkt. Het festival draait op heel wat vrijwilligers en was vorig jaar uitverkocht voor de eerste keer alhoewel dat achteraf een noodsprong van de organisatie was. Het jaar daarvoor was de kas bijna “empty” en werd er een beroep gedaan op dé metalband van de jaren '80, het nimmer versagende IRON MAIDEN. Mede door hen was het festival uitverkocht (12000 tot 14000 man) en heeft men weer een financieel buffertje

kunnen aanleggen. Maar eigenlijk was dit aantal iets te veel van het goede en hoopt men nu op zo'n 8 tot 10.000 man.

De avond vordert al aardig als we besluiten de zak op te zoeken omdat het weer niet van dien aard is dat we het er erg warm door krijgen. De muziek gaat tot ongeveer 3 uur 's nachts door en daarna vullen vele brallende kelen en herriemakende radiootjes de koele nachtlucht. Van slapen komt dus niet heel erg veel. Maar dat hoort ook zo, je kunt ook lekker liggend in je tent van de sfeer genieten.

Na toch een paar "zzzzz's" te hebben gepakt, sta ik rond kwart over acht op en zie dat Bart al voor de tent zit. Hij blijkt rond zessen al te zijn opgestaan en zit dus alweer geruime tent van een redelijk zonnetje te genieten. Eerst even een koffie halen bij een van de knaagtentjes en dan rustig aan over op de alcoholische versnaperingen. Het weer lijkt zich goed te gaan houden en zal dat gedurende de dag ook doen. Dat betekent: soms een scherp zonnetje en soms een wolkje, maar van regen is nauwelijks sprake en dat is een heel gewin.

We wachten de ochtend rustig af, hier en daar een kort praatje makend, een biertje verorberend totdat het tijd wordt om ons richting festivalterrein te begeven. We hebben lekker gekeuveld met mekaar over van alles en nog wat en het voelde erg goed om alleen met broerie feest te vieren. Buiten de camping blijkt er zowaar nog een handelaartje te staan waar we onze extra kaartjes nog aan kunnen slijten. Weliswaar voor minder dan het betaalde bedrag maar á la, we zijn ze in ieder geval kwijt en wat extra handgeld rijker. Hieronder het programma van de komende dag:

MORTUARY IOD
TRANSPORT LEAGUE
TESTAMENT
FINTROLL